

[Lone Dybkjær]

Det radikale venstre er enig i de motive-ringer, der ligger bag det socialdemokratiske forslag. Vi er enige i, at beslutningsret og ejendomsret er tæt forbundne. Vi er også enige i, at hvis man formindsker ulighederne i fordeling af ejendomsretten til erhvervsformuerne i Danmark, så får vi et bedre grundlag for at videreføre velfærdssamfundet. Og vi er enige i, at overskudsdeling er vigtig, hvis vi skal have en aktiv indkomst- og omkostningspolitik.

Jeg kunne tilføje, at for os ligger der også som baggrund, at vi mener, det er nødvendigt som led i videreførelse af det demokrati, som vi efterhånden har fået på en lang række punkter. Vi mangler jo unægtelig den demokratiske medejendomsret til virksomhederne, det vil for mange mennesker – faktisk de fleste her i landet – sige en virkelig demokratisk indflydelse på en meget stor del af deres tilværelse.

Jeg vil godt føje endnu et punkt til, nemlig at vi faktisk også tror, det er nødvendigt med medejendomsret for medarbejderne til de danske virksomheder, hvis vi skal kunne fortsætte udviklingen af velfærdssamfundet.

Det er altså ikke bare et spørgsmål om fordelingen af ejendomsretten, men også et spørgsmål om, at kun hvis man får medindflydelse, har vi mulighed for at kunne videreføre udviklingen i samfundet. Det er utrolig vanskeligt at fortsætte denne udvikling, hvis vi ikke får et nærmere kendskab til, hvordan de forskellige ting i samfundet fungerer. Voksne mennesker er jo ikke anderledes end børn; vi kender jo godt, at hvis de får en eller anden personlig oplevelse af ting, så har de en klarere forståelse for nogle bredere perspektiver i samfundet.

Vi er også enige med socialdemokratiet i, at de offentligt ansatte skal med under en eller anden form. SF kom ind på, at det var en utrolig bureaukratisk model. Vi er ikke enige i modellen, men vi er enige i den parallelitet mellem de offentligt ansatte og de privat ansatte, som er anført i det socialdemokratiske forslag.

Vi er også enige med socialdemokratiet i, at der skal være tale om en obligatorisk ordning. Vi synes ikke, at en eller anden bonusordning, som ikke er andet end et almindeligt løntilskud, er tilfredsstillende.

Netop når vi snakker om ordet obligatorisk, synes jeg, det var en lidt pudsig diskus-

sion, forskellige ordførere havde om begrebet obligatorisk. Det kan da godt være, at vi bare skal fjerne ordet, men ikke sådan, at vi fjerner realiteten. Funktionærloven er også obligatorisk. Der er så meget lovgivning, der er obligatorisk; dér skriver vi bare ikke »obligatorisk« i lovforslagenes titler. Her står jo heller ikke andet, end at det skal gælde for alle, men det gør funktionærloven og miljøloven og et hav af andre love jo også. Så jeg synes, det er en fuldstændig firkantet diskussion, man fører om begrebet obligatorisk, og for mig gør det ingen ting, at vi fjerner det ord, bare det gælder for alle virksomheder, nøjagtig ligesom en række andre love skal gælde for alle virksomheder.

Endelig er vi enige med socialdemokratiet i, at der skal etableres fonde på de enkelte virksomheder, men så hører enigheden nok også op. Men jeg synes, det er vigtigt, at vi noterer os, at der er en lang række punkter, hvor det radikale venstre er enig med socialdemokratiet, sådan at der burde være et udgangspunkt for at komme videre med denne sag, også selv om der ikke etableres et arbejderflertal sådan lige her og nu.

Vi er ikke enige med socialdemokratiet i den konstruktion, socialdemokratiet lægger op til. Vi mener, at pengene skal blive stående i virksomheden. Der skal være fælles beslutninger omkring virksomhedsfonden, men individuel ejendomsret til den, således som også hr. Svend Auken sagde på et tidligere tidspunkt.

Her er virkelig en afgørende forskel mellem det socialdemokratiske og det radikale forslag. Vi har individuel ejendomsret til de midler, der står i virksomhedsfonden, men vi har et fælles beslutningsgrundlag, og det er, fordi vi ikke tror på den socialdemokratiske fællesmodel, som efter vor opfattelse meget nemt får karakter af noget fjernt eller noget anonymt – det er ikke mig, det er min nabo.

Jeg er meget taknemlig for, at den socialdemokratiske ordfører, nu jeg er ved at være færdig med min tale, måske kunne tænke sig at høre efter. Men alt det, jeg har forholdt mig til i forhold til forslaget, kan jo læses i referatet.

Når vi ikke er tilhængere af den socialdemokratiske model på dette felt, er det, fordi vi ikke tror på den anonyme eller fjerne model. Det synes vi meget klart udviklingen i forhold til staten viser. Der er klart tale om